

U S T A W A

z dnia

**zmieniająca ustawę o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych
ustaw, ustawę o efektywności energetycznej oraz ustawę o biokomponentach i
biopaliwach ciekłych**

Art. 1. W ustawie z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2538 oraz z 2019 r. poz. 412) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną określa ceny i stawki opłat za energię elektryczną w wysokości:

1) cen stosowanych w dniu 31 grudnia 2018 r. ustalonych w taryfie w rozumieniu art. 3 pkt 17 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755 i 730), zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej „Prezesem URE”;

2) nie wyższej niż ceny i stawki opłat za energię elektryczną stosowane w dniu 30 czerwca 2018 r. dla odbiorcy końcowego w rozumieniu art. 3 pkt 13a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, zwanego dalej „odbiorcą końcowym”, ustalone przez to przedsiębiorstwo w inny sposób, niż wskazany w pkt 1, w tym w formie umów wynegocjowanych indywidualnie lub w trybie przewidzianym w ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1986 i 2215 oraz z 2019 r. poz. 53 i 730), zwane dalej „cennikiem energii elektrycznej”

– na okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2019 r. dla odbiorcy końcowego, innego niż określony w ust. 1a, oraz na okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r. dla odbiorcy końcowego określonego w ust. 1a.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a – 1e w brzmieniu:

„1a. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, na okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r. stosuje się do odbiorców końcowych:

- 1) pobierających energię elektryczną w punktach poboru energii o napięciu znamionowym nie wyższym niż 1 kV, zużywających energię elektryczną na potrzeby:
 - a) gospodarstw domowych,
 - b) pomieszczeń gospodarczych związanych z prowadzeniem gospodarstw domowych, o ile nie jest w nich wykonywana działalność gospodarcza,
 - c) lokali o charakterze zbiorowego mieszkania, o ile nie jest w nich wykonywana działalność gospodarcza,
 - d) mieszkań rotacyjnych, mieszkań pracowników placówek dyplomatycznych i pracowników zagranicznych przedstawicielstw,
 - e) domów letniskowych, domów kempingowych i altan w ogródkach działkowych, w których nie jest wykonywana działalność gospodarcza oraz w przypadkach wspólnego pomiaru - administracji ogródków działkowych,
 - f) oświetlenia w budynkach mieszkalnych,
 - g) zasilania dźwigów w budynkach mieszkalnych,
 - h) węzłów cieplnych i hydroforni, będących w zarządzie administracji domów mieszkalnych,
 - i) garaży, w których nie jest wykonywana działalność gospodarcza;
 - 2) będących mikroprzedsiębiorcami albo małymi przedsiębiorcami w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 r. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212);
 - 3) będących szpitalami, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 2190 i 2219 oraz z 2019 r. poz. 492, 730 i 959);
 - 4) będących jednostkami sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869);
 - 5) będących innymi, niż określone w pkt 4, państwowymi jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej.
- 1b. Odbiorca końcowy, o którym mowa w ust. 1a pkt 2–5, jest obowiązany w terminie:
- 1) 28 dni od dnia wejścia w życie ustawy z dnia ... zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, ustawę

o efektywności energetycznej oraz ustawę o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. ... poz. ...);

2) 14 dni od dnia wystąpienia zdarzenia powodującego zmianę statusu odbiorcy końcowego, o którym mowa w ust. 1a pkt 2–5, mającą wpływ na przyznanie mu uprawnienia, o którym mowa w ust. 1,

– złożyć przedsiębiorstwu energetycznemu wykonującemu działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, będącemu stroną umowy sprzedaży energii elektrycznej albo umowy kompleksowej z tym odbiorcą, oświadczenie o spełnieniu przesłanek, o których mowa w ust. 1a pkt 2-5, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy; oświadczenie to składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 5 czerwca 1997 r. – Kodeks karny; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

1c. Odbiorca końcowy, o którym mowa w ust. 1a pkt 2-5, zawierający z przedsiębiorstwem energetycznym wykonującym działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną umowę sprzedaży energii elektrycznej albo umowę kompleksową obowiązany jest przy zawieraniu tej umowy, do złożenia temu przedsiębiorstwu oświadczenia, o którym mowa w ust. 1b.

1d. W przypadku wystąpienia zdarzenia powodującego zmianę statusu odbiorcy końcowego, o którym mowa w ust. 1a pkt 2–5, mającą wpływ na utratę uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, odbiorca ten obowiązany jest do poinformowania o tym zdarzeniu przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, będącego stroną umowy sprzedaży energii elektrycznej albo umowy kompleksowej z tym odbiorcą niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia wystąpienia tego zdarzenia. Obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego, o którym mowa w ust. 1, traci moc od dnia wystąpienia tego zdarzenia.

1e. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu i dystrybucji energii elektrycznej, któremu Prezes URE udzielił koncesji na prowadzenie działalności w zakresie obrotu energią elektryczną po dniu 31 grudnia 2018 r. określa do dnia 31 grudnia 2019 r., dla odbiorcy końcowego, o którym mowa w ust. 1a pkt 1, przyłączonego do jego sieci, ceny za energię elektryczną w wysokości cen stosowanych w dniu 31 grudnia 2018 r. przez sprzedawcę z urzędu, na którego obszarze działania zlokalizowane są jego sieci, ustalonych w taryfie zatwierdzonej przez Prezesa URE.”;

2) w art. 6:

a) w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie: „- jest obowiązane do zmiany warunków tej umowy nie później niż w terminie 21 dni od dnia wejścia w życie ustawy z dnia zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, ustawę o efektywności energetycznej oraz ustawę o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z ... poz.), a w przypadku braku możliwości określenia ceny i stawki opłat za energię elektryczną stosowanej w dniu 30 czerwca 2018 r., nie później niż w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 7 ust. 2, ze skutkiem obejmującym w przypadku odbiorców końcowych innych, niż wskazani w art. 5 ust. 1a, okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2019 r., a w przypadku odbiorców końcowych, o których mowa w art. 5 ust. 1a, okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r. ”,

b) dodaje się ust. 3 -5 w brzmieniu:

„3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za wykonany w przypadku:

- 1) dostosowania cen i stawek opłat za energię elektryczną dla odbiorcy końcowego zgodnie z art. 5 ust. 1, lub
- 2) dostarczenia odbiorcy końcowemu cennika energii elektrycznej, w przypadku gdy odbiorca końcowy nie zaakceptował wprowadzenia zmian w zakresie cen i stawek opłat za energię elektryczną, zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy, w zawartej umowie sprzedaży energii elektrycznej albo umowie kompleksowej w terminie wskazanym przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, nie krótszym niż 7 dni od dnia otrzymania cennika energii elektrycznej, lub
- 3) nieprzekazania przez odbiorcę końcowego informacji, niezbędnych przedsiębiorstwu energetycznemu wykonującemu działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną do wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 5 ust. 1, w zakresie, trybie i w terminie wskazanym w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 2, lub
- 4) niezłożenia przez odbiorcę końcowego, o którym mowa w art. 5 ust. 1a pkt 2-5 oświadczenia, zgodnie z art. 5 ust. 1b lub 1c, lub
- 5) dostarczenia odbiorcy końcowemu propozycji wprowadzenia zmiany do umowy, zgodnie z ust. 5, w przypadku gdy odbiorca końcowy nie zaakceptował wprowadzenia tej zmiany w terminie wskazanym przez

przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, nie krótszym niż 7 dni od dnia otrzymania propozycji zmiany umowy.

4. W przypadku, gdy odbiorca końcowy, o którym mowa w art. 5 ust. 1a pkt 2- 5, nie złoży oświadczenia, o którym mowa w art. 5 ust. 1b pkt 1, zmiana umowy przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2019 r.

5. W przypadku, gdy umowa sprzedaży energii elektrycznej lub umowa kompleksowa zawarta pomiędzy przedsiębiorstwem energetycznym wykonującym działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną i odbiorcą końcowym przewiduje określanie obowiązującej w 2019 r. lub w części 2019 r. ceny energii elektrycznej na podstawie wyboru przez odbiorcę końcowego terminu zakupu energii elektrycznej na giełdzie towarowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 312), przedsiębiorstwo to dostarcza odbiorcy końcowemu propozycję wprowadzenia zmiany do umowy w zakresie ceny energii elektrycznej, w której na pozostałą część 2019 r. oferuje stałą cenę energii elektrycznej, określoną zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2, w terminie 21 dni od dnia wejścia w życie ustawy z dnia zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, ustawę o efektywności energetycznej oraz ustawę o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z ... poz.), a w przypadku braku możliwości określenia ceny i stawki opłat za energię elektryczną stosowanej w dniu 30 czerwca 2018 r., nie później niż w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 7 ust. 2.”;

3) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. W przypadku wystąpienia przez odbiorcę końcowego o ponowne wystawienie faktury za energię elektryczną, w celu wykonania przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną obowiązku, o którym mowa w art. 6 ust. 1, przedsiębiorstwo to obowiązane jest do jej wystawienia, w terminie 7 dni od dnia wystąpienia o wystawienie faktury, na zasadach określonych w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r. poz. 2174, z późn. zm.¹).”;

4) w art. 7:

¹ Dz. U. z 2018 r. poz. 2193, 2215, 2244, 2354, 2392 2433 oraz z 2019 r. poz. 675.

- a) w ust. 1:
- pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1) kwoty na pokrycie różnicy między wielkością przychodów za obrót energią elektryczną na rzecz odbiorców końcowych, o których mowa w art. 5 ust. 1, określoną na podstawie średnioważonej wolumenem ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym powiększonej o pozostałe koszty jednostkowe, o których mowa w ust. 4 pkt 1, a wielkością przychodów wynikających z zastosowania cen energii elektrycznej, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, lub cen i stawek opłat za energię elektryczną stosowanych w dniu 30 czerwca 2018 r., o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2, obliczonej zgodnie ze wzorem określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, za okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2019 r., lub
 - 2) kwoty na pokrycie różnicy między wielkością kosztów nabycia energii elektrycznej na własne potrzeby przez tego odbiorcę końcowego, zużytej w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2019 r., określonych na podstawie średnioważonej wolumenem ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym a wielkością kosztów nabycia energii elektrycznej w czerwcu 2018 r., określonych na podstawie średnioważonej wolumenem ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym, obliczonej zgodnie ze wzorem, określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 2”,
 - część wspólna otrzymuje brzmienie:
 - „– jako rekompensaty odpowiednio z tytułu obowiązku sprzedaży energii elektrycznej po cenach lub stawkach opłat za energię elektryczną określonych w art. 5 ust. 1 albo nabycia energii elektrycznej po cenach wyższych niż ceny nabycia w dniu 30 czerwca 2018 r., zwanej dalej „kwotą różnicy ceny”.”,
- b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:
- „1b. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną może zwrócić się do zarządcy rozliczeń cen z wnioskiem o wypłatę kwoty na pokrycie różnicy między wielkością przychodów za obrót energią elektryczną na rzecz odbiorców końcowych, o których mowa w art. 5 ust. 1a, określonej na podstawie średnioważonej wolumenem ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym powiększonej o pozostałe koszty jednostkowe, o

których mowa w ust. 4 pkt 1, a wielkością przychodów wynikających z zastosowania cen energii elektrycznej, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, lub cen i stawek opłat za energię elektryczną stosowanych w dniu 30 czerwca 2018 r., o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2, za okres od dnia 1 lipca 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r., obliczonej zgodnie ze wzorem określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, zwanej dalej „rekompensatą finansową”.

c) w ust. 2:

– w pkt 1:

– – po lit. a dodaje się lit. aa w brzmieniu:

„aa) rekompensaty finansowej przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną,”

– – w lit. b wyrazy „w lit. a” zastępuje się wyrazami „w lit. a i aa”,

– w pkt 2 w lit. g wyraz „układu” zastępuje się wyrazem „urządzenia”,

– w pkt 3 po wyrazach „kwoty różnicy ceny” dodaje się wyrazy „rekompensaty finansowej”,

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zakres informacji ogłaszanych przez Prezesa URE w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki, stanowiących części składowe służące do obliczenia kwoty różnicy ceny i rekompensaty finansowej;”

– dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) zakres informacji przedstawianych przez odbiorcę końcowego przedsiębiorstwu energetycznemu wykonującemu działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną w celu wykonania przez to przedsiębiorstwo obowiązku, o którym mowa w art. 5 ust.1, oraz tryb i termin ich przekazania”

d) w ust. 3 po wyrazach „kwoty różnicy ceny” dodaje się wyrazy „oraz rekompensaty finansowej”

e) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4d w brzmieniu:

„4a. Przedsiębiorca będący odbiorcą końcowym innym niż wskazany w art. 5 ust. 1a, może zwrócić się do zarządcy rozliczeń cen z wnioskiem o wypłatę dofinansowania z tytułu wzrostu cen energii elektrycznej, zwanego dalej „dofinansowaniem”, za okres od dnia 1 lipca 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.

4b. Do ubiegania się o dofinansowanie nie są uprawnieni odbiorcy końcowi wykonujący działalność gospodarczą określoną w Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007 lub w Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU) 2015 i oznaczoną odpowiednio następującymi kodami: 24.42; 08.91; 20.13; 24.43; 14.11 (ex. 32.99); 24.10; 24.20.1; 17.12; 20.15 (ex 38.21); 24.44; (ex.19.10) 20.14; 13.10; 20.60; 07.10 (ex 09.90); 20.16.10; (ex 20.16.51.0); (ex 20.16.30.0); (ex 20.16.40.0); 17.11.14.0, wytwarzający co najmniej jeden produkt z wyżej wymienionego sektora oraz podsektora, posiadający tytuł prawny do instalacji w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799, z późn. zm.²⁾) oraz eksploatujący tę instalację.

4c. Dofinansowanie oblicza się jako iloczyn jednostkowej stawki dofinansowania, określonej zgodnie z ust. 5, i wolumenu energii elektrycznej zakupionej przez odbiorcę końcowego w okresie do dnia 31 grudnia 2019 r. i zużytej w okresie od dnia 1 lipca 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.

4d. Dofinansowanie, o którym mowa w ust. 4a, stanowi pomoc de minimis w rozumieniu rozporządzenia Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, str. 1), albo rozporządzenia Komisji (UE) nr 1408/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rolnym (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, str. 9) albo rozporządzenia Komisji (UE) nr 717/2014 z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rybołówstwa i akwakultury (Dz. Urz. UE L 190 z 28.06.2014, str. 45).”

f) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw energii ogłasza w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie ust. 2, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, pozostałe koszty jednostkowe, o których mowa w ust. 4 pkt 1 lit. a, b oraz d, dla grup odbiorców końcowych określonych w odniesieniu do wysokości napięcia sieci elektroenergetycznej oraz stawkę dofinansowania, wyrażonego w zł/MWh,

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1356, 1479, 1564, 1590, 1592, 1648, 1722, 2161 i 2533 oraz z 2019 r. poz. 42, 412 i 452.

uwzględniając ceny sprzedaży energii elektrycznej za lata 2017 lub 2018, a przy ogłaszaniu pozostałych kosztów jednostkowych także koszty jednostkowe za lata 2017 lub 2018.

6. Giełda towarowa energii elektrycznej w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych publikuje na swojej stronie internetowej części składowe służące do obliczenia kwoty różnicy ceny, rekompensaty finansowej i średnioważonych cen energii elektrycznej, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, w sposób i w terminie określonych w tych przepisach.”;

5) po art. 7 dodaje się art. 7a i 7b w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną może zwrócić się do Prezesa URE z wnioskiem o określenie indywidualnych pozostałych kosztów jednostkowych, o których mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1 lit. a–c, dla grup odbiorców końcowych określonych w odniesieniu do wysokości napięcia sieci elektroenergetycznej, zgodnie z obwieszczeniem wydanym na podstawie art. 7 ust. 5, za okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2019 r., będących podstawą do obliczenia kwoty różnicy ceny, w terminie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 kwietnia 2020 r., przedkładając:

- 1) dokumenty umożliwiające określenie tych indywidualnych pozostałych kosztów jednostkowych, w tym odpis sprawozdania finansowego za rok obrotowy 2019, sporządzonego na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2019 r. poz. 351) i ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. poz. 1089, z 2018 r. poz. 398, 1669, 2193 i 2243 oraz z 2019 r. poz. 730), zbadanego przez biegłego rewidenta, zawierającego w ramach ujawnień w informacji dodatkowej tego sprawozdania przedstawienie odpowiednich pozycji bilansu oraz rachunku zysków i strat za okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2019 r., odrębnie dla wykonywanej działalności gospodarczej w zakresie obrotu energią elektryczną dla każdej z grup odbiorców końcowych, określonych w odniesieniu do wysokości napięcia sieci elektroenergetycznej, zgodnie z obwieszczeniem wydanym na podstawie art. 7 ust. 5;
- 2) obliczenia indywidualnych pozostałych kosztów jednostkowych, o których mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1 lit. a–c, dla danego przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną

poniesionych w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2019 r., na podstawie dokumentów, wskazanych w pkt 1.

2. Prezes URE ocenia wnioski, o którym mowa w ust. 1, pod względem:

- 1) zasadności zakwalifikowania danych kosztów do rodzaju kosztów, o których mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1 lit a–c;
- 2) prawidłowości dokonanych przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną obliczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 2;
- 3) kompletności złożonych dokumentów.

3. Prezes URE w terminie 90 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1, określa, w drodze decyzji, wysokość indywidualnych pozostałych kosztów jednostkowych dla grup odbiorców końcowych, określonych w odniesieniu do wysokości napięcia sieci elektroenergetycznej zgodnie z obwieszczeniem wydanym na podstawie art. 7 ust. 5, poniesionych w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2019 r., albo odmawia, w drodze decyzji, określenia tych kosztów w przypadku niespełnienia warunków wskazanych w ust. 2, informując przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną o przyczynie tej odmowy. Odpis decyzji doręcza się zarządcy rozliczeń cen.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, oraz ocena przez Prezesa URE, o której mowa w ust. 2, obejmują wszystkie pozostałe koszty jednostkowe, o których mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1 lit. a–c, poniesione w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2019 r.

5. Prezes URE w toku postępowania, o którym mowa w ust. 2 i 3, ma prawo wglądu do ksiąg rachunkowych oraz żądania od przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną przedstawienia informacji i innych dokumentów niezbędnych do weryfikacji danych przedstawionych we wniosku, o którym mowa w ust. 1, oraz może żądać przedstawienia takich informacji lub dokumentów od innych niż to przedsiębiorstwo podmiotów, które są w ich w posiadaniu, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

6. W przypadku gdy wypłacona przedsiębiorstwu energetycznemu wykonującemu działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną kwota różnicy ceny jest wyższa albo niższa niż kwota różnicy ceny ustalona na podstawie zastosowania indywidualnych pozostałych kosztów jednostkowych określonych w decyzji, o której

mowa w ust. 3, przedsiębiorstwo to dokonując korekty, o której mowa w art. 9, stosuje koszty jednostkowe ustalone w tej decyzji.

Art. 7b. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 7 ust. 4a, składa się za okres kwartału kalendarzowego, przy użyciu formularza udostępnionego na platformie elektronicznej utworzonej w tym celu przez zarządcę rozliczeń cen. Wniosek opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

2. Do wniosku dołącza się oświadczenie, którego wzór określa załącznik nr 2 do ustawy. Oświadczenie to składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 5 czerwca 1997 r. – Kodeks karny; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

3. Wniosek, o którym mowa w art. 7 ust. 4a, zawiera w szczególności:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy – jego firmę, siedzibę i adres poczty elektronicznej;
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, o ile wnioskodawca taki numer posiada, albo numer równoważnego rejestru państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Turcji;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 4) wolumen zakupionej energii elektrycznej, określony na podstawie rzeczywistych odczytów urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych, za którą w okresie objętym wnioskiem przysługuje temu odbiorcy dofinansowanie, wyrażony w MWh, z dokładnością do czterech miejsc po przecinku;
- 5) wnioskowaną wysokość dofinansowania obliczoną zgodnie z art. 7 ust. 4c;
- 6) oznaczenie okresu, którego wniosek dotyczy;
- 7) numery faktur, numery punktów poboru energii oraz wolumen energii elektrycznej, o którym mowa w pkt 4, odrębnie dla każdej faktury, punktu poboru energii i dla każdego przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną ze wskazaniem nazwy tego przedsiębiorstwa;
- 8) numer rachunku bankowego, na który ma zostać dokonana wypłata dofinansowania.

4. Wniosek, o którym mowa w art. 7 ust. 4a, może zostać złożony w terminie do dnia 30 czerwca 2020 r. pod rygorem utraty prawa do otrzymania dofinansowania. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpoznania.

5. Zarządca rozliczeń cen, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 4a, występuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej do przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, wskazanego we wniosku, o potwierdzenie danych dotyczących wolumenu sprzedanej energii elektrycznej wskazanego we wniosku.

6. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną potwierdza za pomocą środków komunikacji elektronicznej dane dotyczące wolumenu sprzedanej energii elektrycznej za wskazany we wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 4a, okres w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o potwierdzenie danych przez zarządcę rozliczeń cen.

7. Zarządca rozliczeń cen dokonuje weryfikacji wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 4a, pod względem poprawności dokonanych obliczeń, kompletności wymaganych danych oraz prawidłowości złożonego oświadczenia.

8. W przypadku pozytywnej weryfikacji wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 4a, zarządca rozliczeń cen zatwierdza wniosek i dokonuje wypłaty dofinansowania w terminie 40 dni od dnia otrzymania prawidłowo sporządzonego wniosku. Zatwierdzenie wniosku nie wymaga wydania decyzji administracyjnej. Przepisy art. 8 ust. 6 – 8a stosuje się odpowiednio.

9. Za dzień udzielenia pomocy publicznej uznaje się dzień zatwierdzenia wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 4a, przez zarządcę rozliczeń cen.

10. Zarządca rozliczeń cen w dniu udzielenia pomocy publicznej wydaje i doręcza odbiorcy końcowemu, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, zaświadczenie o udzielonej pomocy de minimis.”;

6) w art. 8:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wniosek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 i 1b, składa się do zarządcy rozliczeń cen przy użyciu formularza udostępnionego na platformie elektronicznej utworzonej w tym celu przez zarządcę rozliczeń cen i opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym.”;

b) w ust. 2 w pkt 7 po wyrazach „kwoty różnicy ceny” dodaje się wyrazy „lub rekompensaty finansowej”;

c) w ust. 2a pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) wolumen energii elektrycznej zakupionej i zużytej przez odbiorców końcowych w 2019 r., za którą w okresie objętym wnioskiem przysługuje temu przedsiębiorstwu kwota różnicy ceny lub rekompensata finansowa,

- wyrażony w MWh, z dokładnością do czterech miejsc po przecinku, z podziałem na poszczególne ceny i stawki opłat za energię elektryczną i z wyodrębnieniem odbiorców końcowych lub grup tych odbiorców i ich liczby, przypisanych poszczególnym cenom i stawkom opłat za energię elektryczną;
- 2) wnioskowaną wysokość kwoty różnicy ceny albo rekompensaty finansowej, obliczoną odpowiednio zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 1 i art. 7 ust. 1b, z zaokrągleniem w górę do pełnego złotego.”,
- d) w ust. 2b pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) wolumen energii elektrycznej zakupionej i zużytej przez tego odbiorcę końcowego w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2019 r., za którą w okresie objętym wnioskiem przysługuje temu odbiorcy końcowemu kwota różnicy ceny, wyrażony w MWh, określony na podstawie rzeczywistych odczytów urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych, z dokładnością do czterech miejsc po przecinku z podziałem na poszczególne ceny;”,
- e) w ust. 3 wyrazy „pomiarowo rozliczeniowych” zastępuje się wyrazami „pomiarowo-rozliczeniowych”,
- f) ust. 4a otrzymuje brzmienie:
- „4a. W przypadku powzięcia uzasadnionych wątpliwości co do wysokości wskazanego we wniosku wolumenu energii elektrycznej, zarządca rozliczeń cen dokonuje szczegółowej weryfikacji tego wolumenu, poprzez żądanie od przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną lub odbiorcy końcowego, o którym mowa w art. 7 ust. 1, przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny jego prawidłowości, a przedsiębiorstwo to zobowiązane jest do ich przekazania zarządcy rozliczeń cen w terminie wskazanym w żądaniu, nie krótszym niż 14 dni od dnia otrzymania żądania.”,
- g) w ust. 5 po wyrazach „kwoty różnicy ceny” dodaje się wyrazy „lub rekompensaty finansowej”,
- h) ust. 8a i 9 otrzymują brzmienie:
- „8a. Zarządca rozliczeń cen może w terminie 7 miesięcy od dnia wypłaty kwoty różnicy ceny lub rekompensaty finansowej żądać od podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 1b, przedłożenia dokumentów lub informacji uzasadniających wysokość wypłaconej kwoty różnicy ceny lub rekompensaty finansowej. Przepisy ust. 4a i 4b stosuje się odpowiednio.

9. Wniosek, o którym mowa w art. 7:

- 1) ust. 1 – składa się do zarządcy rozliczeń cen jednorazowo, w terminie 40 dni od dnia wejścia w życie obwieszczenia wydanego na podstawie art. 7 ust. 5,
- 2) ust. 1b – składa się do zarządcy rozliczeń cen, za okres pełnego miesiąca kalendarzowego, najpóźniej do dnia 31 stycznia 2020 r.

– pod rygorem pozostawienia tego wniosku bez rozpoznania.”,

- i) w ust. 10 po wyrazach „kwoty różnicy ceny” dodaje się wyrazy „lub rekompensaty finansowej”,
- j) dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. Kwota różnicy ceny, rekompensata finansowa oraz dofinansowanie nie stanowią dotacji, subwencji i innych dopłat o podobnym charakterze, o których mowa w art. 29a ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r. poz. 2174, z późn. zm.³⁾).”;

7) w art. 9:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną dokonuje korekty otrzymanej kwoty różnicy ceny oraz rekompensaty finansowej po uzyskaniu potwierdzenia danych od operatora lub operatorów systemów dystrybucyjnych o wolumenie sprzedanej i zużytej energii elektrycznej za okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r., oraz składa wniosek do zarządcy rozliczeń cen o korektę otrzymanej kwoty różnicy ceny oraz rekompensaty finansowej.”,

- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy Prezes URE w decyzji, o której mowa w art. 7a ust. 3, ustalił indywidualne pozostałe koszty jednostkowe, korekty kwoty różnicy ceny, o której mowa w ust. 1, dokonuje się uwzględniając pozostałe koszty jednostkowe wynikające z tej decyzji.

1b. Złożenie wniosku, o którym mowa w art. 7a ust. 1, wstrzymuje prawo do wystąpienia z wnioskiem, o którym mowa w art. 9 ust. 1, do czasu wydania przez Prezesa URE decyzji, o której mowa w art. 7a ust. 3.”,

- c) w ust. 2 po wyrazach „art. 7 ust. 1” dodaje się wyrazy „pkt 1 i art. 7 ust. 1b”,

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2193, 2215, 2244, 2354, 2392 i 2433 oraz z 2019 r. poz. 675 i 1018.

- d) po użytych w ust. 3 i 4 w różnej liczbie i różnym przypadku wyrazach „kwota różnicy ceny” dodaje się użyte w odpowiedniej liczbie i odpowiednim przypadku wyrazy „lub rekompensaty finansowej”;
- 8) w art. 10:
- a) ust. 1–1a otrzymują brzmienie:
- „1. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną lub odbiorca końcowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 i 4a, którzy na podstawie wniosków, o których mowa w art. 7 ust. 1, 1b i 4a, otrzymali kwotę różnicy ceny, rekompensatę finansową lub dofinansowanie nienależnie, obowiązani są do ich zwrotu.
- 1a. Zarządca rozliczeń cen wydaje decyzję określającą wysokość nienależnie pobranej kwoty różnicy ceny, rekompensaty finansowej lub dofinansowania podlegających zwrotowi oraz termin dokonania tego zwrotu.”,
- b) uchyla się ust. 1b-2,
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Od nienależnie pobranej kwoty różnicy ceny, rekompensaty finansowej i dofinansowania naliczane są odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia ich otrzymania.”;
- 9) dodaje się art. 10a w brzmieniu:
- „art. 10a. W sprawach decyzji, wydawanych zgodnie z przepisami niniejszej ustawy przez zarządcę rozliczeń cen, organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, w stosunku do zarządcy rozliczeń cen, jest dysponent Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny, zwanego dalej „Funduszem”.”,
- 10) w art. 11:
- a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „Wypłaty Różnicy Ceny, zwany dalej „Funduszem””,
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Kwoty różnicy ceny, rekompensaty finansowe oraz dofinansowania finansowane są z Funduszu.”;
- 11) w art. 12 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) środki stanowiące zwrot kwot różnicy ceny, rekompensat finansowych oraz dofinansowań;”;
- 12) w art. 13 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) wypłatę kwot różnicy ceny, rekompensat finansowych oraz dofinansowań;”;

- 13) w art. 14 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „kwot różnic cen” zastępuje się wyrazami „kwot, o których mowa w art. 13 pkt 1”;
- 14) w art. 15 w pkt 1 wyrazy „pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „pkt 1–2a;”;
- 15) w art. 16 w ust. 1:
- a) pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1) weryfikacja wniosków, o których mowa w art. 7 ust. 1, 1b, 4a oraz art. 9 ust. 1;
 - 2) dokonywanie wypłat kwot różnicy ceny i rekompensat finansowych, a także korekt tych wypłat;”
 - b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
 - „2a) dokonywanie wypłat dofinansowania oraz wydawanie zaświadczeń o udzielonej pomocy de minimis;”
 - c) uchyla się pkt 6 i 8,
 - d) pkt 7 otrzymuje brzmienie:
 - „7) prowadzenie ewidencji finansowo - księgowej środków Funduszu;”
 - e) dodaje się pkt 9 w brzmieniu:
 - „9) dokonywanie zapłaty wynagrodzenia BGK za prowadzenie obsługi bankowej Funduszu.”;
- 16) w art. 18:
- a) w ust. 1:
 - w pkt 1 po wyrazach „w art. 5” dodaje się wyrazy „ust. 1 i 1a”;
 - w pkt 2 po wyrazach „w art. 6” dodaje się wyrazy „ust. 1 i 2”;
 - w pkt 3 po wyrazach „o której mowa w art. 9 ust. 1” dodaje się wyrazy „,a w przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 7a ust. 3, nie dokonuje korekty zgodnie z treścią tej decyzji;”;
 - dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
 - „4) nie wypełnia obowiązku, o którym mowa w art. 6a.”
 - b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4. Wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1:
 - 1) pkt 1-3 - nie może być niższa niż 0,5 % i wyższa niż 5% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli przedsiębiorca nie uzyskał przychodu w poprzednim roku podatkowym, wysokość kary nie może być niższa od 100 000 zł i wyższa od 500 000 zł.;
 - 2) pkt 4 - wynosi 500 zł oddzielnie od każdej niewystawionej faktury.”;

- c) w ust. 5a wyrazy „art. 5 lub art. 6” zastępuje się wyrazami” art. 5 ust. 1 i 1a lub art. 6 ust. 1 i 2”;
- 17) dodaje się załączniki nr 1 i 2 do ustawy w brzmieniu określonym w załącznikach nr 1 i 2 do niniejszej ustawy.

Art. 2. W ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 545 i 1030) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) uchyla się rozdział 2;
- 2) w art. 8 uchyla się ust. 9 i 10;
- 3) w art. 55 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do dnia 30 czerwca 2021 r. świadectwa efektywności energetycznej wydane na podstawie ustawy uchylanej w art. 59 uwzględnia się w realizacji obowiązku określonego w art. 10 ust. 1.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1344, 1356 i 1629 oraz z 2019 r. poz. 730) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 28ze w ust. 1 po pkt 11 dodaje się pkt 11a w brzmieniu:
„11a) wsparcie zakupu nowych pojazdów kategorii M₁, o której mowa w załączniku nr 2 do ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990, z późn. zm.⁴⁾), wykorzystujących do napędu energię elektryczną wytworzoną z wodoru w zainstalowanych w nim ogniwach paliwowych lub wykorzystujących do napędu wyłącznie energię elektryczną;”;
- 2) w art. 28zf:
 - a) w ust. 2 w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:
„10) pkt 11a – osobom fizycznym niewykonującym działalności gospodarczej.”;
 - b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw energii w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki udzielania wsparcia, o którym mowa w art. 28ze ust. 1 pkt 1–11, ze środków Funduszu,

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2244 i 2322 oraz z 2019 r. poz. 53, 60, 730, 752 i 870.

- 2) szczegółowy sposób rozliczania wsparcia, o którym mowa w art. 28ze ust. 1 pkt 1–11, udzielonego ze środków Funduszu – mając na względzie skuteczność wsparcia niskoemisyjnego transportu, rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych oraz prawidłowe wykorzystanie udzielonego wsparcia.”;
- 3) w art. 28zg:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wybór projektów do wsparcia ze środków Funduszu, z wyłączeniem wsparcia, o którym mowa w art. 28ze ust. 1 pkt 11a, jest dokonywany w trybie:

 - 1) konkursowym;
 - 2) pozakonkursowym.”,
 - b) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Ze środków Funduszu może być udzielone wsparcie w trybie konkursowym oraz pozakonkursowym wnioskodawcy, który:”,
 - c) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Wsparcia w trybie konkursowym oraz pozakonkursowym udziela się projektom, które uzyskały najwyższą ocenę w postępowaniu w zakresie wyboru projektów do wsparcia, aż do wyczerpania środków finansowych przeznaczonych na wsparcie w tym postępowaniu.

6. Minister właściwy do spraw energii w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe kryteria wyboru projektów do wsparcia, o którym mowa w art. 28ze ust. 1 pkt 1–11, kierując się koniecznością zapewnienia efektywnej realizacji celów wspieranych ze środków Funduszu oraz prawidłowego przebiegu wyboru projektów w toku postępowania w zakresie wyboru projektów do wsparcia.”;
- 4) po art. 28zg dodaje się art. 28zga w brzmieniu:

„Art. 28zga. 1. Wsparcia, o którym mowa w art. 28ze ust. 1 pkt 11a, udziela się na wniosek.

2. Nabór wniosków o udzielenie wsparcia, o którym mowa w art. 28ze ust. 1 pkt 11a, jest prowadzony w trybie ciągłym do czasu wyczerpania środków finansowych przeznaczonych na wsparcie w danym roku.

3. Wnioski o udzielenie wsparcia, o którym mowa w art. 28ze ust. 1 pkt 11a, są rozpatrywane przez Zarządzającego, który rekomenduje Dysponentowi wnioski do wsparcia.

4. W przypadku wsparcia, o którym mowa w art. 28ze ust. 1 pkt 11a, nie stosuje się przepisów art. 28zk–28zp.

5. Minister właściwy do spraw energii w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki udzielania i rozliczania wsparcia osobom fizycznym niewykonującym działalności gospodarczej, w tym wysokość wsparcia, biorąc pod uwagę sytuację finansową Funduszu oraz rozwój rynku pojazdów elektrycznych.”.

Art. 4. Korektę planu finansowego Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny na rok 2019 dysponent Funduszu sporządza w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 5. 1. Minister właściwy do spraw energii monitoruje wykorzystanie środków finansowych zgromadzonych na rachunku bankowym Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny.

2. W przypadku gdy wykorzystanie środków finansowych Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny w pierwszych 9 miesiącach 2019 r. wyniesie więcej niż 70 % środków finansowych wskazanych w planie finansowym Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny na 2019 r. minister właściwy do spraw energii może wydać obwieszczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 5, obejmujące pozostałą część roku, uwzględniając sytuację na rynku energii elektrycznej w 2019 r.

Art. 6. Minister właściwy do spraw energii wyda przepisy wykonawcze na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 21 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7. Przepis art. 55 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się od dnia 30 czerwca 2019 r.

Art. 8. Ustawa wchodzi z życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

WZÓR

OŚWIADCZENIE ODBIORCY KOŃCOWEGO ENERGII ELEKTRYCZNEJ

Instrukcja wypełniania

1. Wypełnić WIELKIMI LITERAMI.
2. Pola oznaczone symbolem (*) są obowiązkowe.
3. W informacji o punktach poboru energii elektrycznej (PPE) albo liczniku energii elektrycznej należy wpisać numer lub numery PPE z ostatnio otrzymanej faktury, a w przypadku braku PPE numer licznika energii elektrycznej.

Dane identyfikacyjne odbiorcy końcowego

NAZWA*

ADRES*
(ULICA I NUMER DOMU LUB LOKALU)

ADRES*
(MIASTO ORAZ KOD POCZTOWY)

NIP LUB PESEL

Dane identyfikacyjne i kontaktowe odbiorcy końcowego albo osoby uprawnionej do reprezentowania tego odbiorcy końcowego

IMIĘ*

NAZWISKO*

RODZAJ DOKUMENTU TOŻSAMOŚCI* Wpisz „1” jeśli dowód osobisty albo „2” jeśli paszport

SERIA I NUMER DOKUMENTU*

TELEFON LUB E-MAIL

Informacja o punktach poboru energii elektrycznej (PPE) albo numerze licznika energii elektrycznej*

Lp.	NUMER PPE ALBO NUMER LICZNIKA ENERGII ELEKTRYCZNEJ
1.	<input type="text"/>
2.	<input type="text"/>
3.	<input type="text"/>
4.	<input type="text"/>
5.	<input type="text"/>
6.	<input type="text"/>
7.	<input type="text"/>

Załącznik nr 2 do ustawy z dnia ... 2019 r.
(Dz. U. poz. ...)

„Załącznik nr 2 do ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r.
(Dz. U. poz. 2538)

WZÓR

OŚWIADCZENIE O OTRZYMANEJ POMOCY DE MINIMIS

Instrukcja wypełniania

1. Wypełnić WIELKIMI LITERAMI.
2. W oświadczeniu należy podać wyrażoną w walucie euro kwotę pomocy de minimis w tym pomocy de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie, otrzymanej w bieżącym roku podatkowym oraz w dwóch poprzedzających go latach podatkowych, z wyodrębnieniem pomocy uzyskanej w rolnictwie i w rybołówstwie.
3. W przypadku braku otrzymanej pomocy w ww. okresie, należy wpisać cyfrę zero.

Dane identyfikacyjne wnioskodawcy

NAZWA	<input type="text"/>
ADRES (ULICA I NUMER DOMU LUB LOKALU)	<input type="text"/>
ADRES (MIASTO ORAZ KOD POCZTOWY)	<input type="text"/>
NIP	<input type="text"/>

Dane identyfikacyjne osoby uprawnionej do reprezentowania wnioskodawcy

IMIĘ	<input type="text"/>
NAZWISKO	<input type="text"/>
RODZAJ DOKUMENTU TOŻSAMOŚCI	<input type="checkbox"/> Wpisz „1” jeśli dowód osobisty lub „2” jeśli paszport
SERIA I NUMER DOKUMENTU	<input type="text"/>

Wielkość otrzymanej dotychczas pomocy de minimis w tym pomocy de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie.

KWOTA CAŁKOWITA POMOCY	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
w tym kwota pomocy de minimis w rolnictwie i w rybołówstwie	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Oświadczenia

- 1) Oświadczam, że przyznanie dofinansowania w wielkości o którą wnioskuję, biorąc pod uwagę wielkość pomocy de minimis, pomocy de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie otrzymanej w roku podatkowym, w którym ubiegam się o pomoc, oraz w ciągu 2 poprzedzających go lat podatkowych, nie spowoduje przekroczenia dozwolonej kwoty, o której mowa w rozporządzeniu Komisji Europejskiej (UE):
 - a) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis;
 - b) nr 1408/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rolnym;
 - c) nr 717/2014 z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rybołówstwa i akwakultury.
- 2) Oświadczam, że wskazany wyżej przedsiębiorca jest odbiorcą końcowym innym niż określony w art. 5 ust. 1a.
- 3) Oświadczam, że wskazany wyżej przedsiębiorca nie jest odbiorcą końcowym, o którym mowa w art. 7 ust. 4b ustawy.
- 4) Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 5 czerwca 1997 r. – Kodeks karny.

.....
(PODPIS)

”

UZASADNIENIE

1. Wprowadzenie

W dniu 26 lutego 2019 r. Sejm RP uchwalił ustawę o zmianie do ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, której celem była ochrona polskich gospodarstw domowych, samorządów oraz przedsiębiorstw przed skokowymi wzrostami cen energii elektrycznej. Przede wszystkim należy wskazać, że w chwili obecnej (czerwiec 2019 r.) **już ponad 90% odbiorców końcowych nie płaci wyższej ceny za energię elektryczną, niż płaciło 30 czerwca 2018 r.** Sytuacja jeszcze korzystniej wygląda w przypadku najbardziej wrażliwej społecznie grupy odbiorców, czyli gospodarstw domowych, ponieważ już ok. 98% gospodarstw domowych w Polsce nie doznało podwyżek cen energii elektrycznej. W przypadku pozostałych odbiorców energii elektrycznej, którzy płacą obecnie pomimo obniżenia opłaty przejściowej o 95% oraz akcyzy z 20 zł/MWh na 5 zł/MWh, wyższe ceny za energię elektryczną niż w 2018 r. szacuje się, że ich umowy zostaną odpowiednio dostosowane do końca lipca 2019, ze skutkiem od 1 stycznia 2019 r., co oznacza, że finalnie odbiorcy ci również nie zapłacą w I półroczu 2019 r. wyższych cen, niż 30 czerwca 2018 r.

Wprowadzone ww. ustawą z dnia 28 grudnia 2018 r. mechanizmy obejmują:

Obniżenie akcyzy

- Obniżenie akcyzy z 20 zł/MWh do 5 zł/MWh

Obniżenie opłaty przejściowej

- Obniżenie opłaty przejściowej o 95% dla wszystkich odbiorców

Brak wzrostów cen w stosunku do cen z 2018

- Przewidziane wypłaty dla przedsiębiorstw obrotu z tytułu braku podwyżek cen energii

Krajowy system zielonych inwestycji

- Uruchomienie dodatkowych środków na inwestycje w energetyce

Z perspektywy pięciu miesięcy 2019 r. oraz obserwacji sytuacji na rynku energii elektrycznej należy stwierdzić, że:

1. Bez ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. odbiorców energii elektrycznej w Polsce dotknęłyby podwyżki cen energii elektrycznej w zakresie 10÷100%. Wzrost ten nie




przełożyłyby się na wzrost rachunków za energię elektryczną jeden do jednego ze względu na fakt, że koszt zakupu energii elektrycznej to jedna ze składowych całego rachunku za energię elektryczną, lecz w niektórych przypadkach stanowiłyby problem dla budżetów gospodarstw domowych, przedsiębiorstw, szpitali lub samorządów.

2. Ze względu na skomplikowaną materię regulacji, różne sposoby zawierania umów oraz skalę (ponad 17 mln odbiorców końcowych) wystąpiły przypadki, w których bez wydania rozporządzenia do ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r (art. 7 ust. 2):
 - a) nie jest możliwe ustalenie ceny jaką płać odbiorca energii elektrycznej w dniu 30 czerwca 2018 r., a więc przedsiębiorstwo obrotu nie było w stanie dostosować umów już obowiązujących,
 - b) w organizowanych niektórych przetargach na zakup energii elektrycznej nie było oferentów.
3. Uchwalenie przez Sejm RP obecnie procedowanego przez Rząd RP projektu ustawy o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych w pierwotnym kształcie mogłoby spowodować kumulację pomocy dla tych odbiorców.
4. Wymagane są korekty przyjętego mechanizmu i przepisów ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. w celu usunięcia wszelkich wątpliwości, co do zgodności ustawy z prawem europejskim.

2. Kształt mechanizmu stabilizacji cen po nowelizacji

2.1. Opis kluczowych zmian

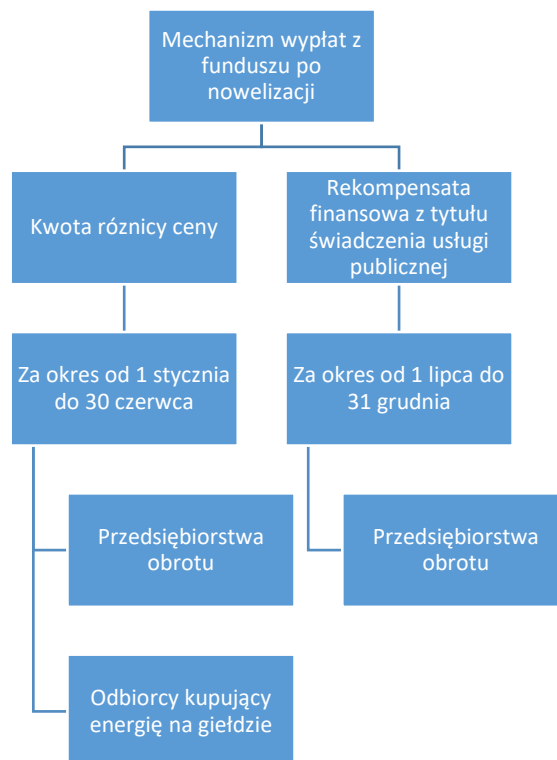
Mając na uwadze powyższe, w tabeli przedstawiono zakres beneficjentów oraz mechanizm stabilizacji cen, który będzie miał zastosowanie po wejściu w życie proponowanej nowelizacji:

		I PÓŁROCZE 2019 R.	II PÓŁROCZE 2019 R.	
 GOSPODARSTWA DOMOWE I INNI ODBIORCY KOŃCOWI KORZYSTAJĄCY Z GRUPY TARYFOWEJ G	15 100 000	BRAK WZROSTÓW CEN W PORÓWNANIU DO CEN Z CZERWCA 2018 R.	BRAK WZROSTÓW CEN W PORÓWNANIU DO CEN Z CZERWCA 2018 R.	
 SZPITALE	957			
 JEDNOSTKI SEKTORA FINANSÓW PUBLICZNYCH - W TYM SAMORZĄDY	61 402			
 MIKROPRZEDSIĘBIORSTWA	1937 250			
 MAŁE PRZEDSIĘBIORSTWA	57 198			
 ŚREDNIE PRZEDSIĘBIORSTWA	15 351			POMOC DE MINIMIS
 DUŻE PRZEDSIĘBIORSTWA	3 265			
 PRZEDSIĘBIORSTWA ENERGOCHŁONNE	300	PROJEKT USTAWY O SYSTEMIE REKOMPENSAT DLA SEKTORÓW I PODSEKTORÓW ENERGOCHŁONNYCH		

Po przyjęciu nowelizacji sytuacja ok. 98% odbiorców końcowych nie zmieni się w drugim półroczu 2019 r. w porównaniu do sytuacji z pierwszego półrocza 2019, tzn. odbiorcy ci będą płacili przez cały rok 2019 obniżoną cenę (cenę z 2018 r.). Średnie i duże przedsiębiorstwa w drugim półroczu 2019 r. będą objęte dofinansowaniem w ramach pomocy de minimis, a przedsiębiorstwa energochłonne będą beneficjentem mechanizmu, który zostanie wprowadzony ustawą o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych.

2.2. Zmiany z punktu widzenia przedsiębiorstw obrotu i odbiorców końcowych kupujących energię elektryczną bezpośrednio na giełdzie energii

Ze względu na podział roku 2019 na dwa półrocza oraz korekty w mechanizmie wymagane jest uwzględnienie tej sytuacji w rozliczeniach pomiędzy Funduszem Wypłaty Różnicy Ceny a przedsiębiorstwami obrotu oraz przedsiębiorstwami będącymi odbiorcami końcowymi, którzy kupują energię elektryczną na giełdzie z pominięciem przedsiębiorstwa obrotu. Zmiany obrazuje poniższy schemat.



Kwota różnicy ceny – jest to rekompensata z tytułu obowiązku nałożonego na przedsiębiorstwa obrotu, polegającego na sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowych po cenach obowiązujących w roku 2018 oraz rekompensata dla odbiorców końcowych energii elektrycznej, którzy kupują energię elektryczną na giełdzie z pominięciem przedsiębiorstw obrotu po cenach wyższych niż ich ceny nabycia w dniu 30 czerwca 2018 r.

Rekompensata finansowa – rekompensata finansowa przysługuje przedsiębiorstwom obrotu w drugim półroczu 2019 r. w związku ze świadczeniem usługi w ogólnym interesie publicznym (usługa publiczna). Możliwość nałożenia przez państwo członkowskie na przedsiębiorstwa elektroenergetyczne w ogólnym interesie gospodarczym obowiązku użyteczności publicznej została przewidziana w art. 3 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72 z dnia 13 lipca 2009 roku dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE (Dz.Urz.UE.L.2009.211.55 z dnia 2009.08.14 z późn. zm.). Usługa publiczna jest realizowana w interesie ogólnym społeczeństwa, zaspokaja egzystencjalne potrzeby ludzkie, służąc rozwojowi przedsiębiorstw oraz całej gospodarki. Niewątpliwie energia elektryczna jest takim dobrem, bez którego egzystencja społeczeństwa oraz rozwój gospodarki nie mógłby być realizowany.

Istotną zmianą dla przedsiębiorstw obrotu jest dodanie przepisów, które umożliwiają ubieganie się u Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o określenie indywidualnych jednostkowych kosztów własnych, bilansowania oraz kolorowania używanych do określenia wysokości wypłaty kwoty różnicy ceny.

2.3. Zmiany z punktu widzenia odbiorców energii elektrycznej, innych niż średnie i duże przedsiębiorstwa

Dzięki ustawie z dnia 28 grudnia 2018 r. oraz przedstawionej nowelizacji aż 98% odbiorców energii elektrycznej zostanie ochronione przed wzrostami cen energii elektrycznej w ciągu całego roku 2019. Niemniej jednak, część odbiorców, aby móc w drugiej połowie 2019 r. korzystać z obniżonych cen musi złożyć w przeciągu 28 dni od dnia wejścia w życie nowelizacji oświadczenia, którego wzór stanowi załącznik do ustawy. Wprowadzenie procedury składania tego oświadczenia stało się niezbędne, ze względu na wyłączenie od 1 lipca 2019 r. spod obowiązku art. 5 ust. 1 średnich i dużych przedsiębiorstw, w tym przedsiębiorstw energochłonnych. Z uwagi na fakt, że przedsiębiorstwa obrotu nie posiadają informacji, czy dany odbiorca końcowy jest np. małym przedsiębiorstwem lub dużym przedsiębiorstwem, wymagane jest zastosowanie oświadczenia. Mając na uwadze obciążenie dla obywateli jakim będzie złożenie oświadczenia do przedsiębiorstwa energetycznego zdecydowano, że oświadczenie to nie będzie wymagane dla odbiorców z grupy taryfowej G, czyli najbardziej licznej grupy odbiorców energii elektrycznej, w której mieszczą się gospodarstwa domowe. Założono, że żadne średnie lub duże przedsiębiorstwo nie korzysta z grupy taryfowej G.

2. Zmiany z punktu widzenia średnich i dużych przedsiębiorstw

Średnie i duże przedsiębiorstwa w pierwszej połowie 2019 r., zgodnie z przepisami obowiązującego od 1 stycznia 2019 r. art. 5, zostali objęci obowiązkiem oferowania przez przedsiębiorstwa obrotu cen i stawek opłat na poziomie nie wyższym, niż ceny i stawki opłat obowiązujące 30 czerwca 2019 r. Zatem, podobnie jak pozostali odbiorcy końcowi energii elektrycznej, przedsiębiorstwa te będą beneficjentami przepisów art. 5 za okres od 1 stycznia 2019 r. do 30 czerwca 2019 r.

Sytuacja średnich i dużych przedsiębiorstw zmieni się od 1 lipca 2019 r., ponieważ przedsiębiorstwa obrotu nie będą miały już obowiązku oferowania cen energii elektrycznej na poziomie z 30 czerwca 2018 r. Niemniej jednak średnie i duże przedsiębiorstwa w drugim półroczu będą korzystały z obniżonej stawki na akcyzę oraz obniżonej opłaty przejściowej. Patrząc obiektywnie na sytuację na hurtowym rynku energii elektrycznej w całej Europie, istnieje duże prawdopodobieństwo, że od lipca 2019 r. przedsiębiorstwa obrotu zaoferują podwyżki cen energii elektrycznej tym odbiorcom. Należy stwierdzić, że średnie i duże przedsiębiorstwa nie zostaną bez pomocy państwa w związku z tą sytuacją. Dla średnich i dużych przedsiębiorstw nowelizacja ustawy wprowadza możliwość ubiegania się o dopłatę do każdej zakupionej i zużytej kilowatogodziny energii elektrycznej w II połowie 2019 r. w ramach dozwolonej pomocy *de minimis*. Wartość tej pomocy obwarowana jest limitami, który w największej liczbie przypadków wynosi 200 tys. € (ok. 860 tys. PLN) otrzymanej pomocy w bieżącym roku podatkowym oraz w dwóch poprzedzających go latach podatkowych. Jest to pewnego rodzaju ograniczenie, lecz z uzyskanych danych z Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wynika, że średnie i duże przedsiębiorstwa jak dotąd w ograniczonym stopniu korzystały z tej pomocy. Dane te mówią, że w latach 2017-2018 jedynie 9 przedsiębiorstw średnich (jest ich ponad 15 tys.) oraz 7 dużych przedsiębiorstw (jest ich ponad 3,5 tys.) otrzymało pomoc *de minimis* wyczerpując limit 200 tys. €. Dodatkowo z przeprowadzonych obliczeń wynika, biorąc pod uwagę wartość udzielonej pomocy *de minimis* średnim i dużym przedsiębiorstwom w roku 2017 i 2018, że w roku 2019 niewykorzystany limit przekracza kwotę 10 mld zł.

Podsumowanie sposobu realizacji obniżenia cen w II półroczu 2019 r.

 GOSPODARSTWA DOMOWE I INNI ODBIORCY KOŃCOWI KORZYSTAJĄCY Z GRUPY TARYFOWEJ G	15 100 000	PRZEDSIĘBIORSTWO ENERGETYCZNE JEST ODPOWIEDZIALNE ZA OBNIŻENIE CEN – BRAK KONIECZNOŚCI REAKCJI ODBIORCY KOŃCOWEGO Z GRUPY G
 SZPITALE	957	
 JEDNOSTKI SEKTORA FINANSÓW PUBLICZNYCH – W TYM SAMORZĄDY	61 402	KONIECZNOŚĆ ZŁOŻENIA DO PRZEDSIĘBIORSTWA OBROTU OŚWIADCZENIA, KTÓRE STANOWI ZAŁĄCZNIK NR 1 DO USTAWY W PRZECIĄGU 28 DNI OD WEJŚCIA W ŻYCIE JEJ NOWELIZACJI
 MIKROPRZEDSIĘBIORSTWA	1 937 250	
 MAŁE PRZEDSIĘBIORSTWA	57 198	
 ŚREDNIE PRZEDSIĘBIORSTWA	15 351	KONIECZNOŚĆ ZŁOŻENIA WNIOSKU DO ZARZĄDCY ROZLICZEŃ S.A. O POMOC DE MINIMIS
 DUŻE PRZEDSIĘBIORSTWA	3 265	

3. Szczegółowy opis przepisów projektu nowelizacji ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (art. 1 ustawy zmieniającej)

W art. 1 pkt 1 dokonywana jest zmiana art. 5 ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw poprzez określenie, że obowiązek, o którym mowa w art. 5 ust 1 przedsiębiorstwa obrotu stosują przez cały rok 2019 dla odbiorców wskazanych w ust. 1a oraz przez pierwsze półrocze roku 2019 dla pozostałych odbiorców. Ponadto w art. 1 pkt 1 definiowana jest lista odbiorców końcowych, w stosunku do których odnosi się obowiązek przedsiębiorstw obrotu, o którym mowa w art. 5 ust. 1 przez cały rok. Są to:

- odbiorcy z grupy taryfowej G, w tym gospodarstwa domowe,
- mikro przedsiębiorca oraz małe przedsiębiorstwa,
- szpitale,
- jednostki sektora finansów publicznych, w tym samorządy,
- państwowe jednostki organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej (np. lasy państwowe).

W art. 1 pkt 1 wprowadzono między innymi nowe ust. 1b do 1d w art. 5 ustawy zmienianej, które nakładają na odbiorcę końcowego obowiązek złożenia przedsiębiorstwu energetycznemu wykonującemu działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, będącemu stroną umowy sprzedaży energii elektrycznej albo umowy kompleksowej z danym odbiorcą, oświadczenia, którego wzór stanowi załącznik nr 1 do ustawy zmieniającej. Ze względu na fakt, że po złożeniu oświadczenia mogą wystąpić przesłanki, które nie będą uprawniały lub pojawią się okoliczności uprawniające danego odbiorcę do korzystania z przepisów art. 5 ust. 1 ustawy

zmienianej, wprowadzono obowiązek dla odbiorcy końcowego informowania przedsiębiorstwa energetycznego o utracie takiego uprawnienia lub jego uzyskaniu. Również każde zawarcie kolejnej umowy ze sprzedawcą (dotychczasowym lub nowym) musi być poprzedzone złożeniem ww. oświadczenia, tak aby przedsiębiorstwo energetyczne miało wiedzę, czy danego odbiorcy dotyczy obowiązek przedsiębiorstwa obrotu zaferowania cen zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy zmienianej.

Nowy ust. 1e w art. 5 ustawy zmienianej – jako przepis epizodyczny – reguluje kwestie stosowania przez przedsiębiorstwo energetyczne ceny energii elektrycznej w zakresie obrotu energią elektryczną do odbiorców grup G (co do zasady gospodarstwa domowe) przyłączonych do ich sieci, w przypadku, gdy posiada ono koncesje na obrót oraz dystrybucję energii elektrycznej, a koncesja na obrót została udzielona po 31 grudnia 2018 r. Art. 5 ustawy nie reguluje tej kwestii. Przedsiębiorstwa takie są zobowiązane do ustalenia i przedłożenia do zatwierdzenia Prezesowi URE taryfy dla tej grupy odbiorców. Odbiorcy nie mieli / nie mają (co do zasady) możliwości wyboru przedsiębiorstwa energetycznego do którego sieci przyłączone zostały ich nieruchomości (z reguły są to nowobudowane przez deweloperów osiedla mieszkaniowe), zatem za celowe należy uznać objęcie ich ochroną przewidzianą w ustawie zmienianej niniejszą ustawą. Gdyby odbiorcy przyłączeni byli do sieci dystrybucyjnej w taki sposób, że mieliby uprawnienie do zawarcia umowy i stosowania wobec nich w rozliczeniach taryfy dla obrotu energią elektryczną sprzedawcy z urzędu zatwierdzanej przez Prezesa URE, sprzedawca byłby zobowiązany do stosowania ceny energii elektrycznej z taryfy obowiązującej w dniu 31 grudnia 2018 r. W konsekwencji za zasadne należy uznać rozwiązanie polegające na zapewnieniu aby na terenie działania Sprzedawcy z urzędu, posiadającego zatwierdzoną przez Prezesa URE, ww. odbiorcy z grup taryfowych G mieli stosowane ceny energii elektrycznej na tym samym poziomie jak odbiorcy Sprzedawcy z urzędu.

W art. 1 pkt 2 dokonywana jest zmiana przepisów art. 6 ustawy zmienianej, poprzez doszczegółowienie terminów, które są wynikiem zmian terminów w art. 5 oraz poprzez dodanie nowych ust. 3 i 4. W ust. 3 określa się, kiedy należy uznać, że dane przedsiębiorstwo obrotu wypełniło obowiązek z art. 5 ust. 1. Przepisy te będą szczególnie użyteczne przy ewentualnych postępowaniach Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w zakresie wymierzenia kary za niewypełnienie obowiązku, o którym mowa w art. 5 ust 1. ustawy zmienianej. Warto wskazać, że przepisy dodawanego ust. 3 pkt 2 i pkt 5 dają odbiorcy końcowemu możliwość odmówienia skorzystania z ceny energii elektrycznej określonej zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy zmienianej. W takim przypadku odbiorca końcowy musi poinformować przedsiębiorstwo energetyczne

o braku akceptacji zmian umowy w zakresie cen lub stawek opłat za energię elektryczną. Przepis ten nie zmienia dotychczas stosowanej praktyki przedsiębiorstw energetycznych, wynikającej z przepisów art. 5 ust. 5 ustawy - Prawo energetyczne, tzn. przedsiębiorstwa obrotu mogą nadal korzystać z tzw. milczącej zgody, która polega na przesłaniu propozycji zmian umowy wraz ze wskazaniem terminu, po którym zmiany te wejdą w życie, chyba że dany odbiorca końcowy przed upływem wyznaczonego terminu odmówi przyjęcia nowych warunków. Ważnym jest, aby termin ten nie był krótszy niż 7 dni od dnia otrzymania nowego cennika energii elektrycznej. Dodatkowo w dodawanym ust. 3 pkt 3 oraz pkt 4 przewiduje się, że nie jest winą przedsiębiorstwa obrotu, że nie doszło do zmiany umowy i dostosowania cen i stawek opłat do cen i stawek opłat obowiązujących w dniu 30 czerwca 2018 r. w przypadku, gdy to odbiorca końcowy nie dostarczył dokumentów wymaganych do zmiany umowy.

Ze względu na nietypową konstrukcję niektórych umów, w których to sam odbiorca końcowy decyduje o momencie zakupu dla niego energii elektrycznej na giełdzie oraz biorąc pod uwagę obowiązek założony na przedsiębiorstwa obrotu, o którym mowa w art. 5 ust. 1 kwestia ta wymaga dodatkowego uregulowania, poprzez stosowne zmiany umowa. Przewidziano, że umowa ta zostanie zmieniona na umowę ze stałą ceną, na okres do końca roku 2019. W przypadku, gdy odbiorca końcowy nie wyrazi zgody na zmianę umowy z umowy indeksowanej na umowę ze stałą ceną, należy uznać, że przedsiębiorstwo obrotu wypełniło obowiązek, o którym mowa w art. 5 ust 1. w stosunku do tego odbiorcy. Uregulowanie to jest o tyle ważne, że teoretycznie mogłoby dochodzić do sytuacji, w której odbiorca końcowy w kontraktach miesięcznych lub kwartalnych decydowałby o zakupie energii elektrycznej po jak najwyższych cenach, a nie po cenach jak najniższych, a przedsiębiorstwo obrotu i tak zobowiązane byłoby do stosowania cen i stawek opłat z 30 czerwca 2018 r.

W art. 1 pkt 3 dodaje się art. 6a do ustawy zmienianej, który nakłada na przedsiębiorstwa obrotu obowiązek ponownego wystawienia faktury za energię elektryczną. W przypadku części odbiorców końcowych, do tej pory przedsiębiorstwa obrotu nie zmieniły umowy zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy zmienianej, ponieważ przedsiębiorstwa te nie posiadały informacji o cenie i stawkach opłat, które obowiązywały tego odbiorcę w umowie z poprzednim przedsiębiorstwem obrotu. Sytuacja taka występuje wtedy, gdy doszło po 30 czerwca 2018 r. lub dojdzie do zmiany sprzedawcy energii elektrycznej.

W art. 1 pkt 4 dokonana jest zmiana w art. 7 ust. 1 ustawy zmienianej poprzez zmianę brzmienia części wspólnej oraz zmiany sposobu określania kwoty różnicy ceny dla odbiorcy końcowego kupującego energię elektryczną na własne potrzeby z pominięciem przedsiębiorstw

obrotu. Zdecydowano, że w tym przypadku kwota różnicy ceny zostanie obliczona na podstawie różnicy cen na hurtowym rynku energii elektrycznej, która będzie stanowiła jednostkową dopłatę do zużytej energii elektrycznej. Szczegółowy sposób obliczania kwoty różnicy cen określi rozporządzenie wydane na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy zmienianej. Ponadto dodaje się ust. 1b, który jest efektem dokonanych zmian w art. 5, polegających na objęciu obowiązkiem oferowania cen zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy zmienianej nie wszystkim odbiorcom końcowym energii elektrycznej. W związku z dokonanymi zmianami nazewnictwa oraz podziału roku 2019 na dwa półrocza, dokonano odpowiednich zmian w upoważnieniu do wydania rozporządzenia dla ministra właściwego do spraw energii.

Dodatkowo w art. 1 pkt 4 dodaje się w art. 7 ustawy zmienianej ustępy 4a–4d, które wprowadzają uprawnienie o ubieganie się o dofinansowanie w ramach pomocy de minimis dla średnich i dużych przedsiębiorstw. Dofinansowanie to będzie obliczane jako iloczyn jednostkowej stawki dofinansowania, określonej w obwieszczeniu ministra właściwego do spraw energii i wolumenu energii elektrycznej zakupionej przez odbiorcę końcowego w okresie do dnia 31 grudnia 2019 r. i zużytej w okresie od dnia 1 lipca 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r. Zakłada się zatem, że energia zakupiona mogła być również w 2018 r. lub wcześniej, z okresem dostaw obejmującym drugie półrocze 2019 r., niemniej jednak omawiany przepis nie obejmuje energii elektrycznej zakupionej w drugim półroczu 2019 r., lecz z okresem dostaw innym niż drugie półrocze 2019 r. Wykluczeni z ubiegania się o pomoc de minimis będą tzw. przedsiębiorstwa energochłonne, które zostały zdefiniowane w ust. 4c. Ponadto w celu określenia dokumentu, w którym ogłaszana będzie jednostkowa stawka pomocy de minimis dokonano zmiany przepisów dotyczących obwieszczenia ministra właściwego do spraw energii.

W art. 1 pkt 5 dodaje się nowy art. 7a ustawy zmienianej, który wprowadza istotne z punktu widzenia przedsiębiorstw obrotu uprawnienie występowania do Prezesa URE o określenie indywidualnych pozostałych kosztów jednostkowych, o których mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1 lit. a–c oraz art. 7b, który reguluje sposób ubiegania się o pomoc de minimis. Średnie i duże przedsiębiorstwa będą mogły złożyć dwa wnioski, tzn. wniosek za okres od lipca do września oraz wniosek za okres od października do grudnia. Przyjęcie takich okresów nie będzie stanowiło nadmiernego obciążenia dla tych przedsiębiorstw oraz umożliwi prawidłowe rozpatrzenie tych wniosków przez Zarządcę Rozliczeń S.A. Ostatnim dniem na złożenie wniosku o pomoc de minimis jest 30 czerwca 2020 r.

W art. 1 pkt 6 wprowadza się zmiany do art. 8 ustawy zmienianej. Zmiany te głównie są następstwem dokonanych zmian w art. 7 oraz uszczegółwiają techniczne aspekty składania wniosku oraz jego zawartość. Istotną zmianą jest zmiana ust. 4a, który daje uprawnienie Zarządcy Rozliczeń S.A. do wystąpienia o przedstawienie dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny prawidłowości wielkości wolumenu energii elektrycznej, w stosunku do którego dane przedsiębiorstwo obrotu ubiega się o wypłatę z Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny. Z uwagi na fakt, że przedsiębiorstwa obrotu wnioski o wypłatę mogą składać na podstawie wielkości prognozowanego wolumenu zużycia energii, wymagane jest zachowanie szczególnej ostrożności w tym zakresie.

W art. 1 pkt 6 dodaje się ust. 11, która ma rozwiązać pojawiające się wątpliwości, co do braku obowiązku obciążania kwot wypłacanych z Funduszu Wypłaty Różnicy Cen podatkiem od towarów i usług (VAT). Przepis ten został skonstruowany na wzór funkcjonującego już przepisu w ustawie o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej.

W art. 1 pkt 7 wprowadza się zmiany w art. 9 ustawy zmienianej, który dotyczy korekt otrzymanych wypłat z Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny. Zmiany te są głównie podyktowane wprowadzeniem nowego terminu, tzn. „rekompensaty finansowej” oraz umożliwieniem przedsiębiorstwom obrotu występowania do Prezesa URE o określenie indywidualne pozostałych kosztów jednostkowych w przypadku ubiegania się w wypłatę kwoty różnicy ceny. Ważnym jest, że jeżeli Prezes URE wydał decyzję określającą takie koszty, to przedsiębiorstwo obrotu musi dokonać korekty rozliczenia na podstawie tych kosztów, które wówczas mają pierwszeństwo przed jednostkowymi kosztami określonymi w obwieszczeniu ministra właściwego do spraw energii.

W art. 1 pkt 9-16 dokonuje się zmian, które są wynikiem dokonanych zmian w pkt 1-8. Przepisy art. 11-16 ustawy zmienianej dotyczą Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny, zadań Zarządcy Rozliczeń S.A. i ministra właściwego do spraw energii oraz zmieniają przepisy dotyczące kar. Ważną zmianą jest wprowadzenie kary za niewystawienie faktury zgodnie z dodawanym art. 6a. Ponowne wystawienie faktury w wyznaczonym terminie jest o tyle ważne, że pozwoli ono na zmianę umów z odbiorcami końcowymi, tak gdzie do zmiany wymagane będzie przedstawienie faktury obejmującej dzień 30 czerwca 2018 r. Szczegóły określi rozporządzenia wydane na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy zmienianej.

Do decyzji wydawanych przez zarządcę rozliczeń cen (art. 10 ust 1a ustawy zmienianej) stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Do decyzji wydawanych przez Prezesa URE (art. 7a ust 3 ustawy zmienianej) stosuje się przepisy art. 30 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne.

4. Szczegółowy opis przepisów projektu nowelizacji ustawy o efektywności energetycznej (art. 2 ustawy zmieniającej).

W art. 2 ustawy zmieniającej dokonuje się zmiany ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej w zakresie wykreślenia zasad opracowania krajowego planu działań dotyczącego efektywności energetycznej, zwanego dalej „krajowym planem” oraz w zakresie przedłużenia ważności obowiązywania świadectw efektywności energetycznej.

Krajowy Plan Działań (KPD)

Organem odpowiedzialnym za dotychczasowe sporządzenie krajowego planu jest Minister Energii, który po przyjęciu krajowego planu przez Radę Ministrów, przekazuje go Komisji Europejskiej, w terminie do dnia 30 kwietnia. Przepisy regulujące krajowy plan wdrażały art. 24 ust. 2 i Załącznik XIV dyrektywy 2012/27/UE.

Obecnie podjęte są prace nad dokumentem pt. „Krajowy plan na rzecz energii i klimatu na lata 2021-2030” (KPEiK), którego opracowanie wynika z obowiązku nałożonego na państwa członkowskie UE rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany dyrektywy 94/22/WE, dyrektywy 98/70/WE, dyrektywy 2009/31/WE, rozporządzenia (WE) nr 663/2009, rozporządzenia (WE) nr 715/2009, dyrektywy 2009/73/WE, dyrektywy 2009/119/WE, dyrektywy 2010/31/UE, dyrektywy 2012/27/UE, dyrektywy 2013/30/UE i dyrektywy 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 525/2013. Projekt KPEiK przedstawia założenia i cele oraz polityki i działania na rzecz realizacji 5 wymiarów unii energetycznej tj.

1. bezpieczeństwa energetycznego,
2. wewnętrznego rynku energii,
3. **efektywności energetycznej,**
4. obniżenia emisyjności oraz
5. badań naukowych, innowacji i konkurencyjności.

Mając na względzie potrzebę uniknięcia podwójnej regulacji, konieczne jest uchylene części krajowych przepisów ustawowych dotyczących obowiązków w zakresie sporządzania krajowych planów w związku z faktem, iż obowiązki te zostały określone już we wspomnianym wyżej unijnym rozporządzeniu. Przedmiotowe rozporządzenie, choć obowiązuje bezpośrednio, to jednak w celu ujednolicenia prawa, niezbędne jest uchwalenie stosownych zmian na poziomie ustawowym.

Przedłużenie ważności świadectw efektywności energetycznej

Przedmiotowy projekt ustawy zmienia ustawę z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej w zakresie wydłużenia terminu ważności wszystkich świadectw przetargowych do 30 czerwca 2021 roku.

Do polskiego porządku prawnego system zobowiązujący do efektywności energetycznej został wprowadzony na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku *o efektywności energetycznej* (stara ustawa). Zaczął on funkcjonować od dnia 1 stycznia 2013 roku.

Jednocześnie w ustawie z 2016 r. ustawodawca wprowadził przepisy przejściowe, przewidujące, że za okres od dnia 1 stycznia do dnia 30 września 2016 r. realizacja obowiązku uzyskiwania oszczędności odbywać się będzie na zasadach określonych w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. *o efektywności energetycznej*. Natomiast za okres od dnia 1 października 2016 r. na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 maja 2016 r. *o efektywności energetycznej*. Wprowadzony został także wyjątek, dotyczący sytuacji, w której przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej zakończone zostały maksymalnie przed dniem wejścia w życie nowej ustawy o efektywności energetycznej (czyli przed dniem 1 października 2016 r.), ale też nie wcześniej niż przed 2014 rokiem.

W związku z takim stanem prawnym, obecnie w obrocie są trzy grupy białych certyfikatów:

- a) świadectwa „przetargowe”, tzw. PMEF (wydane na podstawie „starej” ustawy o ee),
- b) świadectwa „roczne”, (PMEF_18 lub PMEF_19 – wydane na nowych zasadach, ale dla zakończonych przedsięwzięć bez sprawdzenia efektu zachęty),
- c) świadectwa bezterminowe.(PMEF_F – wydawane na podstawie „nowej” ustawy ee).

Spośród tych trzech typów certyfikatów, tylko świadectwa przetargowe mają zostać przedstawione do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki najpóźniej do dnia 30

czerwca 2019 r., co zostało uregulowane w ustawie z 20 maja 2016 r. przepisami przejściowymi.

Zgodnie z art. 14 ustawy o efektywności energetycznej, przedsiębiorstwa energetyczne jako podmioty zobowiązane muszą uzyskać w każdym roku oszczędność energii finalnej w wysokości 1,5% ilości energii elektrycznej lub gazu ziemnego, wyrażonej w toe, sprzedanych w danym roku odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium RP.

Szacuje się, że z uwagi na znaczne opóźnienia w wydawaniu świadectw efektywności energetycznej na podstawie przepisów ustawy z 2016 r. o efektywności energetycznej i liczbę nierozpatrzonych wniosków, obowiązek za rok 2019 (realizowany w terminie do 30 czerwca 2020 r.), nie będzie mógł zostać pokryty tymi świadectwami (PMEF_2019 i PME_F).

Nowelizacja idąca w kierunku wydłużenia terminu ważności świadectw przetargowych pozwoli zniwelować opóźnienia w rozpatrywaniu wniosków o wydanie świadectw przez URE, a także uniknąć niedoborów na rynku świadectw w roku 2020. Wdrożenie proponowanej zmiany ma również na celu stopniowe przejście od systemu wsparcia efektywności energetycznej z wieloma rodzajami świadectw efektywności energetycznej, do systemu z bezterminowymi świadectwami efektywności energetycznej (PMEF_F), których na rynku jest obecnie bardzo mało. Nie przewiduje się natomiast dużego wpływu proponowanych zmian na ceny energii.

5. Szczegółowy opis przepisów projektu nowelizacji ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (art. 3 ustawy zmieniającej).

Celem proponowanej zmiany jest rozszerzenie o osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej katalogu podmiotów jakie mogą uzyskać wsparcie na zakup pojazdów osobowych (kategoria pojazdu zgodnie z ustawą prawo o ruchu drogowym - M1) zasilanych wyłącznie wodorem lub energią elektryczną. Aktualne brzmienie przepisów ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych wskazuje, że o wsparcie na zakup pojazdów występować mogą jedynie przedsiębiorcy i jednostki samorządu terytorialnego. Wsparcie dla tych podmiotów udzielane jest w trybie konkursowym dla projektów, które uzyskają najwyższą ilość punktów w danym postępowaniu.

Wsparcie dla osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej udzielane będzie na wniosek, w trybie ciągłym do momentu wyczerpania alokacji przewidzianej dla tego działania na dany rok. W związku z tym wsparcie dla osób fizycznych nieprowadzących działalności

gospodarczej udzielane będzie bez konkursu, co zdecydowanie ułatwi dostępność pojazdów elektrycznych i napędzanych wodorem dla wielu obywateli Polski.

Zgodnie z wprowadzonym art. 28zga ust. 4 Minister Energii w drodze rozporządzenia określi szczegółowe warunki udzielania i rozliczania dotacji dla osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, w tym wysokość dotacji biorąc pod uwagę sytuację finansową Funduszu oraz rozwój rynku pojazdów elektrycznych.

6. Przepisy przejściowe i inne (art. 4÷6 ustawy zmieniającej)

Przepisy Art. 4 ustawy wprowadzają obowiązek sporządzenia korekty planu finansowego Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny na rok 2019, którą dysponent Funduszu sporządza w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Przepisy art. 5 nakładają obowiązek na ministra właściwego do spraw energii monitorowania wykorzystania środków finansowych zgromadzonych na rachunku bankowym Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny.

Przepisy art. 6 nakładają na ministra właściwego do spraw energii obowiązek wydania przepisów rozporządzenia, o których mowa w art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw w terminie 21 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

7. Przepis o wejściu w życie (art. 7 i 8 ustawy zmieniającej)

Zdecydowano, że ustawa wejdzie w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów art. 55 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2, które stosuje się od dnia 30 czerwca 2019 r.

Wejście w życie ustawy w dniu następującym po dniu ogłoszenia ma swoje uzasadnienie ze względu na podział roku 2019 na dwa mechanizmy stabilizacji cen energii elektrycznej dla odbiorców końcowych, których okres trwania będzie obowiązywał odpowiednio przez pierwsze oraz drugie półrocze 2019 r. Zatem przepisy ustawy powinny wejść w życie przed 1 lipca 2019 r.

Projekt ustawy nie pociąga za sobą obciążenia budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, w związku z powyższym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23

grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt ustawy wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców, małych, średnich i dużych przedsiębiorców poprzez wyeliminowanie ryzyka narażenia ich na gwałtowny wzrost cen energii elektrycznej w 2019 roku. Projekt nie określa zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629 i 1633).